

человѣкъ, това ми е доста. Ако чюеше да осъждаватъ предъ него нѣкого въ тылъ, забраняше го, като да му беше братъ. Не търпяше да гледа никого обижаема. Но ако и да ся находяхъ лоши человѣци, които искахъ да створятъ зло самому нему, той никога не искаше да имъ заплати зло-то съ зло, нито имаше къмъ нихъ памятозлюбіе (каресъ), но гы окайваше за безуміе-то имъ. *Не вѣдятъ*, думаше, *что творятъ*, не знахтъ что правятъ, и не гы мысляше вече. Найголѣмо-то му удоволствіе беше да събира около себе дѣща-та на сосѣды-ты му, и да гы поучява, какъ могатъ да постанхтъ человѣци благополучни и добри. И забѣлѣжихъ послѣ, че колко-то дѣца послушяхъ негово-то наставленіе, и послѣдовахъ неговы-ты совѣты, не ся раскаяхъ.

Бяше седемдесетгодишенъ, кога той, единъ хубавъ лѣтенъ вечеръ, бѣ сѣднѣлъ при кореня на единъ старъ маслинъ, и размышляваше за преминалый си животъ. Очи-ты му, които често возводяше къмъ небо-то, испущахъ искры отъ неисказанъ радость; защото ся смысли, че не е живѣлъ напраздно на земѣ-тѣ. Добри-ты работы, които бѣ направилъ въ преминѣлы-ты си дни, представихся на память-тѣ му, и клепкы-ты му ся намокрихъ съ слъзы отъ благодареніе. Защото докль да вы научи опытность на това, вѣрвайте, добри дѣца, опыты-ты пріатели на добродѣтель-тѣ,, *че*